

HỒI THỨ TÁM

NÁT THÂN BÁO CHÚA

Ban đầu bọn Tuệ Thuyền cho là Tư Không Huyền về phe với Mộc Uyển Thanh, lại biết rõ võ công lão tuy không vào bậc tuyệt đỉnh, nhưng đẳng Thần Nông cũng là loại sừng sỏ ở Vân Nam, đã người nhiều thế mạnh, còn giỏi nghề chế thuốc độc, phun khói độc thì trừ được lão không phải là chuyện dễ. Đến lúc Tư Không Huyền vừa nhảy một cái đã loạng choạng cả người, họ mới biết lão bị thương nặng.

Tư Không Huyền xoay mình tựa vào Tuệ Thuyền, cất giọng buồn thảm nói:

-Hương dược xoa là một đứa rất hiểm ác, vừa sát hại hơn hai mươi người trong tệ bang. Tại hạ cùng thị đã kết mối thù không đội trời chung.

Tuệ Thuyền bảo Chung Linh:

-Tiểu cô nương tránh ra một bên!

Chung Linh đáp:

-Bọn người không địch lại Mộc tử nương ta đâu, nên sớm về đi là hơn!

Tư Không Huyền nói nhỏ xúi vào:

-Đứa nhỏ này là con gái lão "Kiến nhân tỵ sát" Chung Vạn Cửu đấy. Cha nó hãy còn sống, phải bắt nó mới được.

Tư Không Huyền nói vậy là lão có lòng vị kỷ, muốn cho Tuệ Thuyền bắt Chung Linh để buộc Chung Vạn Cửu chữa cho lão khỏi vết thương rạn nứt. Tuệ Thuyền thấy nói "Kiến nhân tỵ sát Chung Vạn Cửu chưa chết cũng giết mình bản khoả: thằng cha quái ác này ghê gớm lắm, khó lòng mà hạ nổi y. Y mà còn thì từ nay phái Thiếu Lâm không thể ăn ngon ngủ yên được. Mình chẳng nên gây thêm một mối thâm cừ nữa.

Đột nhiên lão giơ phương tiện sản nhằm đầu Chung Linh phóng ra, Chung Linh né tránh, hông ngờ cây phương tiện sản theo đà lật ngược trở lại để móc vào cổ nàng. Thế đánh này gọi là "Tự vãng thực phản", một thế rất lợi hại trong 36 thế "Phục ma kiếm pháp". Những thế này toàn nguy hiểm ở chỗ bất ngờ mà chuyển nhanh như gió. Dù cho bên địch có biết mà tránh cũng không kịp. Chung Linh cả sợ kêu lên một tiếng thì sống lưng cây phương tiện sản đã tới sát cổ rồi. Bất thành linh một tia bạch quang loé ra, rồi nghe đánh keng một tiếng. Thì ra mũi ám tiễn nhằm bắn vào sau lưng Tuệ Thuyền đã bị Sử An đưa kiếm ra gạt, ám tiễn chạm vào kiếm, rơi xuống đất.

Thoắt một cái Tuệ Thuyền đã xoay được cây sản móc Chung Linh kéo về gần bên mình, tay trái lão đưa ra nắm lấy cổ tay nàng, miệng nói:

-Đa tạ Sử đại hiệp đã cứu ta!

Tuệ Thuyền định thần rồi mà mồ hôi còn toát ra như tắm vì hoảng sợ: giả tử mình không được Sử An lệ mắt, lạnh tay gạt rơi ám tiễn thì bây giờ mình đã hết đời rồi.

Sử An ngoảnh mặt về phía mũi tên phóng tới quát:

-Mộc cô nương! Ra đây!

Bọn Tần Nguyên Tôn xấu hổ vô cùng, lảo đảo: té ra tên áo đen kia không phải là Hương dục xoa. Tâm linh gã họ Sử thần tốc hơn mình nhiều. Lão cũng nhìn về phía mũi tên bắn tới mà chỉ thấy bầu trời tối đen, tuyệt không bóng người.

Bỗng mé tả có tiếng "cạch", một hòn đá ở đất rớt xuống lảo đảo. Mọi người ngoái đầu lại nhìn thì "vút" một cái, tiếp theo có tiếng "keng" vọng lên. Sử An lại giơ kiếm lên gạt được mũi tên ngăn phóng tới sau đầu Thân Từ nương. Nguyên người nấp trong bóng tối bắn Tuệ Thuyền rồi chuyển sang mé bên phải ném đá để đánh lạc hướng cho mọi người chú ý vào đó, rồi hạ độc thủ toan hại Thân Từ nương.

Thân Từ nương vừa sợ vừa tức, múa tít thanh đao dài, ánh đao lấp lánh trông như một làn tuyết phủ quanh người. Mụ hùng hổ xông vào đám cỏ rậm ở bên phải để xục tìm. Cỏ đứt bay lên tứ tung mà chẳng thấy ai ẩn trong đó.

Sử An bỗng hú lên một tiếng, đoạn nhảy tót lên một cành cây lớn ở tây nam, rồi nghe rít lên những tiếng gươm đao loảng choảng vang dội. Thanh trường kiếm của Sử An quần nhau với gươm đao bên địch đã được bốn đường. Tuệ Thuyền đang chú ý nhìn, thì một bóng đen nhảy chồm xuống đầu Tuệ Thuyền. Tuệ Thuyền tuy tuổi già nhưng ứng biến cực kỳ mau lẹ, tay phải lão tung ra một cái, cây phượng tiện sẵn đã nhằm bóng đen phóng tới. Bóng đen đạp chân trái vào cây sắn của lão để mượn đà, mũi kiếm nhằm Thân Từ nương phóng tới. Thân Từ nương hoa đao lên ráng sức ngăn lại, đánh choang một tiếng, lưỡi đao bị kiếm bên địch hốt đứt mất đầu. Lưỡi kiếm sáng loáng tiện đà phóng thẳng xuống. Thân Từ nương đang bị nguy cấp, Tần Nguyên Tôn không kịp đến cứu, dùng điện lực ở bàn tay đánh mạnh về phía sau bóng đen. Bóng đen đã biết chưởng lực Tần Nguyên Tôn rất lợi hại, không dám chống đỡ, thanh kiếm đang chém thẳng xuống phải trở chiều đưa ngang chỉ lên vai Thân Từ nương để lấy đà rồi bóng đen nhẹ nhàng lướt qua tránh khỏi. Giả tử bóng đen không bị chưởng lực của Tần Nguyên Tôn phóng tới, thanh trường kiếm không phải trở chiều, cứ một mạch bổ thẳng xuống thì mụ Thân Từ đã bị chém làm đôi.

Nhờ chuyển thế bất ngờ, mau lẹ dị thường, Thân Từ nương thoát hiểm. Hai lần chết hụt nhưng bản tính hung hăng vô cùng, mụ chẳng chùn nhụt chút nào, hùng hổ xông vào đánh bóng đen.

"Chát chát chát" ba tiếng, kế tiếp là một tiếng cười 'hích hích', bóng đen đã đâm trúng vai mục Thân Từ. Ngay lúc ấy Tần Nguyên Tôn cùng Tuệ Thuyền chia hai bên tả hữu áp lại. Bấy giờ Đoàn Dự mới nhìn rõ con người mặc toàn đồ đen, nhen nhẹn uyển chuyển chính là Hương Dược Xoa múa kiếm loang loáng. Bị ba người vây đánh mà nàng lượn qua, lượn lại thoăn thoắt, tựa như con cá đang bơi lội vùng vẫy.

Sử An ở trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống, rồi tra gươm vào vỏ, đứng xa xa nhìn cuộc tranh đấu như kẻ bàng quan.

Đoàn Dự chạy lại gần gã gã chuyện:

-Sử đại ca! Sao đại ca không khuyên họ đừng đánh nhau nữa?

Thực là một câu hỏi ngoài sức tưởng tượng của Sử An. Sử An quay lại nhìn chàng hỏi:

-Quý huynh là ai?

Đoàn Dự đáp:

-Tại hạ là Đoàn Dự! Thưa đại ca! Tại hạ thực không biết giữa Mộc cô nương cùng mấy vị kia có điều chi hiềm khích. Chẳng qua thấy họ động một tý là chém giết nhau, như thế đâu phải là hành động của người quân tử? Bất luận bên nào nhầm lỗi, tôi tưởng thiếu gì cách giàn xếp ổn thỏa?

Sử An suy nghĩ thấy lời gã nói kể ra cũng có lý. Nhưng trong đám giang hồ thì sự thù ghét, chém giết nhau như cơm bữa, chỉ trông vào sở trường võ nghệ để tranh đua hơn thua, chứ nếu cứ lấy lời lẽ để phân giải phải trái thì còn luyện võ làm quái gì? Gã Đoàn Dự này là ai? Sao ta chưa nghe thấy tên tuổi y bao giờ?

Sử An toan hỏi rõ, chợt thấy Chung Linh đứng đường xa vừa vẫy tay vừa gọi:

-Đoàn huynh lại đây mau!

Đoàn Dự vội chạy lại hỏi:

-Chi đó?

Chung Linh nói:

-Chúng ta chạy đi thôi!

Đoàn Dự nói:

-Mộc cô nương đang bị bao vây, mình bỏ đi sao đành?

Chung Linh nói:

-Mộc tử nương bản lãnh không vừa, chị ấy thiếu gì cách thoát thân?

Đoàn Dự lắc đầu nói:

-Không được! Mộc cô nương đến đây để cứu mình, lòng nào nỡ bỏ nàng lại để thoát thân?

Chung Linh giậm chân nói:

<http://hello.to/kimdung>

-Đồ gàn ơi! Anh ở lại đây chỉ tổ vướng chân chị ấy chứ được ích gì?

Giữa lúc ấy bọn Tần Nguyên Tôn, Tuệ Thuyền và Thân Từ nương đang cùng Mộc Uyển Thanh tranh đấu kịch liệt. Tần Nguyên Tôn dùng chưởng lực phát ra những luồng gió như bão táp, Tuệ Thuyền múa tít cây phượng tiện sạn vù vù, thanh thế cực kỳ dữ dội. Thế mà Mộc Uyển Thanh vừa đánh vừa nghe được cả bốn mặt, tám phương. Từ câu chuyện Đoàn Dự nói với Sử An, rồi những câu đối đáp giữa Đoàn Dự cùng Chung Linh, không câu nào lọt ra ngoài tai nàng cả.

Nàng lại nghe Đoàn Dự tiếp:

-Chung cô nương! cô chạy trước đi, còn ta đây nếu phụ ơn Mộc cô nương sao phải đạo làm người? Khi nàng không chống nổi ta sẽ đứng ngoài khuyên giải họ biết đâu chẳng vẫn hồi được cục diện?

Chung Linh tức mình nói:

-Thôi anh im mồm đi! Anh chỉ giữ sao cho khỏi uổng mạng mình là tốt, đừng hòng can thiệp vào chuyện gì hết.

Đoàn Dự nói:

-Giả tử mà không được Mộc cô nương cứu thoát thì mạng này cũng chết toi rồi. Đoàn mỗ này mà không còn có chút lòng nghĩa khí thì ngay gia phụ cùng bá phụ cũng chẳng dung tha, chứ đừng nói ai nữa.

Chung Linh nói:

-Anh đồ gàn ơi! Tôi không lười tuốt anh đi không xong.

Nói rồi nắm lấy tay chàng kéo đi. Đoàn Dự la lên:

-Ta không đi! Ta không đi!

Nhưng sức Chung Linh mạnh quá, Đoàn Dự cự không nổi, bị nàng lôi đi xềnh xệch. Sử An đứng bên rất lấy làm kỳ: gã này rõ ràng chẳng biết tý võ công nào mà sao lại có lòng trọng nghĩa đến thế? Mình vẫn nghe nói Hương Dược Xoa lòng dạ thâm độc, hành động bất lương, tuyệt không ai dám thân cận với ả, mà sao anh chàng họ Đoàn này gan liều đến thế? Không biết gã nói nghĩa lý gì cho ả nghe?

Bỗng nghe tiếng Mộc Uyển Thanh lạnh lạnh:

-Chung Linh em chạy trước đi! Không được lôi kéo gã như thế!

Chung Linh càng sợ hết hồn, lôi Đoàn Dự chạy lẹ hơn, thì vút một tiếng, búi tóc Chung Linh rung lên, một mũi tên ngắn đã cắm vào đó.

Mộc Uyển Thanh quát:

-Người không buông gã ra thì ta bắn vào mắt bây giờ.

Chung Linh vốn biết Mộc Uyển Thanh nói sao làm vậy, không hăm dọa chơi bao giờ nên tuy bình nhật được cùng nàng thân cận mà nay nghe nàng bảo bắn lòi con người là nàng sẽ bắn thật. Chung Linh đành buông Đoàn Dự ra.

Mộc Uyển Thanh lại quát giục:

-Em chạy về với ba má em ngay đi! Mau lên! Mau lên!

Chung Linh không dám cãi lời, quay lại bảo Đoàn Dự:

-Đoàn huynh! Xin anh đừng có liều lĩnh, phải giữ mình làm trọng.

Nói rồi lấy tay bưng mặt chạy đi, thoát cái đã biến vào bóng tối.

Tư Không Huyền gọi giật lại:

-Chung cô nương! Đừng chạy nữa. Còn môn thuốc giải của lệnh tôn đó cô tính sao?

Chung Linh chẳng thèm ngoảnh lại mà cũng chẳng trả lời, cứ cắm đầu chạy thẳng. Tư Không Huyền lật đật chạy theo, mới được vài bước cặp giò bải hoải lão té nhào xuống đất.

Sử An đứng ngoài theo dõi cuộc đấu, ngắm ngẫm so sánh. Gã lắm bả một mình: kể về lanh lệ thì cô này hơn ta nhiều, còn về kiếm pháp thì chưa chắc đã bằng ta. Gã giữ tư cách tự trọng, không muốn vào phe với bọn Tần Nguyên Tôn xúm vào uy hiếp một cô gái. Chừng nào ba người thất bại rõ ràng gã mới ra tay. Gã nhìn một lát nữa, Mộc Uyển Thanh đổi thế đánh, múa kiếm dường như lá rụng hoa bay. Từng dây ánh kiếm xẹt ra tựa như sao đổi ngôi, bay lững lờ như tơ bay trước gió, phương hướng thay đổi, biến ảo khôn lường.

Sử An giật mình bất giác reo lên:

-Kiếm pháp hay tuyệt.

Tiếng reo chưa dứt, Tuệ Thuyền bỗng kêu to một tiếng. Cạnh sườn lão bị trúng một nhát kiếm. Tiếp theo ba tiếng "vù vù vù", Mộc Uyển Thanh phóng luôn mấy nhát kiếm nữa. Tần Nguyên Tôn hoảng hồn phải nhảy ra ngoài để tránh. Nàng quay mũi kiếm lại đánh một mình Thân Từ nương. Mũi bị ánh kiếm của nàng bao vây bốn mặt. Trông chừng Thân Từ nương mất mạng đến nơi, Sử An không thể chần chừ được nữa, vung thanh trường kiếm như cây cầu trắng trên không, xông vào giữa làn ánh kiếm của Mộc Uyển Thanh. Hai thanh kiếm chạm nhau bật lên những tiếng the thé ghê người. Tuy Sử An đến cứu kịp Thân Từ nương, nhưng mũi cũng đã bị đâm trúng ba nhát. Vậy mà mũi hăng máu, không biết mình bị thương, cứ chồm lên như con cạp điên cuồng xông vào đánh Mộc Uyển Thanh.

Thanh trường kiếm của Mộc Uyển Thanh chọi với kiếm của Sử An mới được bốn đường, nàng đã biết mình gặp phải một tay đối thủ ghê gớm. Kiếm pháp gã này không kém gì mình. Từ lúc gã mới lao vào vòng chiến nàng đã phải hết sức chú ý không dám sơ hở chút nào. Chẳng ngờ Thân Từ nương cố đánh thực mạng, cứ lẫn xả vào sát Mộc Uyển Thanh. Tay phải mũi cầm cây cương chuỳ đâm vào đùi nàng. Nàng liền co chân đá mũi một cái lộn đi mấy vòng. Nhưng Sử An thừa cơ lúc nàng đang phân tâm này, phóng kiếm đâm vào mi mắt. Chỉ trong nháy mắt và khe chừng sợi tóc, nàng thu kiếm về vừa kịp đánh choang một tiếng. Nàng liệu chừng

nếu bên địch còn dùng những đòn hiểm độc liên tiếp ba bốn miếng nữa mà mình đang ở vào địa thế bất lợi thì việc đón đỡ cực kỳ khó khăn, bèn đổi lối đánh, vung thanh kiếm đâm thẳng vào ngực Sử An. Thế này gọi là "Lưỡng bại câu thương", bắt buộc bên địch phải tự cứu mình trước. Quả nhiên Sử An xiêu mình đi mới tránh khỏi, rồi vội vàng cầm ngang thanh kiếm để giữ mình. Mộc Uyển Thanh thấy gã không dám tấn công nữa, cầm ngang thanh kiếm quay về thế thủ thì thở phào nhẹ nhõm. Đã hơi yên dạ nàng toan lại đổi thế kiếm thì bất ngờ nghe đánh "sột" một tiếng, vai bên phải đau nhói. Thì ra mục Thân Từ, nhân lúc nàng mải đối phó với những đòn ác liệt của Sử An để sơ hở phía sau, đâm được mũi cương chuỳ vào đó. Cáo tiết Mộc Uyển Thanh nhanh như cắt, xoay bàn tay lại đánh một phát cực mạnh khiến cho mặt mục nát nhừ, máu chảy đầm đìa, chết ngay tức khắc.

Tần Nguyên Tôn, Tuệ Thuyền thấy vậy lại nhảy vào vòng chiến, thế là ba người đánh một.

Đoàn Dự trông thấy quát lên:

-Các người ba mặt nam nhi đại hán, xúm vào ăn hiếp một cô gái, sao không biết thẹn.

Sử An đang muốn dừng tay, nghe tiếng Đoàn Dự quát, nói lớn:

-Mộc cô nương! Bỏ kiếm chịu hàng đi thôi!

Vừa nói vừa nhảy một cái ra xa đến hơn một trượng. Mộc Uyển Thanh cứ để mũi dùi nguyên trên vai, nhìn đau đâm luôn Tần Nguyên Tôn hai nhát rồi đâm Tuệ Thuyền một nhát. Ba nhát kiếm này lạnh lẽo vô cùng. Má bên phải Tần Nguyên Tôn bị cửa một vết rớm máu, cổ Tuệ Thuyền cũng bị kiếm sườn qua. Tuy hai người mới bị thương nhẹ, nhưng trúng vào những chỗ nguy hiểm, chỉ trệch đi một chút là uổng mạng nên đều cả kinh thất sắc, vội nhảy ra xa đưa tay lên sờ vết thương.

Mộc Uyển Thanh lẩm bẩm: hoài của, thế mà chưa trừ xong hai lão. Nàng hít một hơi rồi huyết sáo nghe lạnh lạnh. Con Hắc Mai Cô ở phía sau núi chạy về. Mộc Uyển Thanh nhảy tót lên lưng ngựa. Ngựa vừa chạy đến bên Đoàn Dự, nàng cấp ngay chàng lên yên, hai người cưỡi chung một ngựa rồi nhắm thẳng phía tây gia roi.

Đi được chừng mười trượng, trong rừng cây bỗng nổi lên những tiếng reo hò, đến vài chục tên nhảy xổ ra cản đường. Một lão khô ngô trong bọn quát to lên rằng:

-Xú được xoa! Bọn ta chờ mi ở đây đã lâu rồi.

Lão đưa tay ra nắm lấy dây cương. Mộc Uyển Thanh vừa giơ tay lên, ba mũi tên phóng ra "vút vút vút". Ba gã trong bọn trúng tên ngã nhào. Lão già sợ quá run lên. Mộc Uyển Thanh giật dây cương một cái, con Hắc Mai Cô bắt thần nhảy vọt lên, qua đầu bọn chúng mà chạy. Con tuấn mã này chạy nhanh như gió cuốn, chúng không tài gì đuổi kịp. Trong bọn cản đường này thiếu gì tay cự phách, nhưng vẫn

sợ ám tiến của Mộc Uyển Thanh ghê gớm vô cùng, chân tuy chạy đuổi theo mà tay lúc nào cũng múa tít gươm đao để che thân.

Ngựa đã chạy một quãng khá xa, Đoàn Dự còn nghe rõ chúng thi nhau la hét ở phía sau. Nào là:

-Con tiện tỳ kia! Chúng vị anh hùng tại Phục Ngưu quyết không chịu buông tha mi đâu!

-Dù mi có chạy lên trời, chúng ta cũng quyết bắt cho bằng được để lột da, róc thịt mi ra.

-Anh em phải đuổi bắt lấy nó, đem băm vằm, mổ xẻ để báo thù cho Tao đại ca.

Tiếng la hét mỗi lúc một xa nhưng những câu oán giận căm hờn dường như vẫn còn văng vẳng bên tai Đoàn Dự. Mấy bữa nay chàng vào sinh ra tử, trải qua bao phen gian nguy khấp khiếp mà vẫn không sờn lòng. Song những tiếng nguyền rủa ken kết, những lời nguyện rửa căm giận phen này sâu cay hơn cả, chàng không khỏi lo sợ bắn khoăn.

Mộc Uyển Thanh cứ để con Hắc Mai Côi muốn chạy đường nào thì chạy. Nó chạy thế nào lại lên một chỗ đỉnh núi, phía trước mặt có vực sâu, nàng đành bắt ngựa phải quay lại để tìm lối ra. Đường lối trên núi Vô Lượng này khuất khúc, quanh đi lộn lại, đột nhiên phía trước có tiếng gọi nhau ới ới:

-Ngựa đã chạy quanh về, con tiện nhân đây rồi.

Mộc Uyển Thanh đã bị trọng thương, không còn sức đánh nhau đành bắt ngựa tạt sang mé hữu. Trong lúc hoang mang, không tìm ra đường, cho ngựa chạy bừa. May con Hắc Mai Côi là một giống thần câu, giữa khu núi đá lởm chởm nó vẫn chạy như bay. Chạy được một lúc nữa con Hắc Mai Côi đột nhiên khuyu xuống vì chân phải nó va mạnh vào một tảng đá, rồi không chạy nhanh được nữa, chân bước loạn choạng. Đoàn Dự bèn chồm trong dạ nói:

-Mộc cô nương! Cô cho tôi xuống đi! Mình cô dễ thoát thân hơn. Bọn chúng không thù oán gì với tôi, dù chúng có bắt được cũng không can chi.

Mộc Uyển Thanh hứ một tiếng rồi đáp:

-Người còn biết gì mà nói? Nếu người bị sa vào tay bọn Phục Ngưu mà còn mong toàn vẹn được ư?

Đoàn Dự nói:

-Nếu chung hung ác mà có thù với chúng lại càng cần xa chạy cao bay.

Mộc Uyển Thanh đang bị đau, Đoàn Dự lại còn lải nhải luôn miệng, nàng bực mình nói:

-Người câm mồm ngay đi! Ta cấm không cho người được nói nữa.

Đoàn Dự cười nói:

-Bữa trước tôi không muốn nói, cô cứ bắt tôi đáp lời. Bây giờ tôi nói với cô, cô lại bắt tôi câm miệng. Cái cô này sao lại khe khắt thế?

Mộc Uyển Thanh cực kỳ khó chịu vì chỗ vết thương nổi cơn đau dữ, không thể nhin được, nàng tức quá nghiêng răng kèn kẹt, thò tay ra bóp mạnh vai Đoàn Dự. Đầu xương kêu "sào sào", chàng đau tái người, sợ nàng bóp thêm chút nữa thì đến gãy xương, đành chịu năn nỉ:

-Thôi thôi! Tôi không dám nói nữa.

Con Hắc Mai Cô chợt ra tới đường lớn trên núi. Đường này phẳng phiu, ngựa lại chạy nhanh được. Lúc đó trời đã tang tảng sáng. Ra đường lớn mới chạy được chừng hơn dặm, Đoàn Dự nhận biết vội kêu lên:

-Thôi chết rồi! Đây là đường vào cung Kiếm Hồ của phái Vô Lượng. Cô có thù oán gì với phái này không?

Chàng thấy Mộc Uyển Thanh kết oán khắp nơi nên hỏi vậy. Chàng đoán rằng nếu nàng chưa có thù oán gì với phái Vô Lượng thì chắc cũng tử tế gì.

Mộc Uyển Thanh lại hừ một tiếng rồi đáp:

-Ta chưa có thù oán gì với phái này. Bây giờ cũng còn kịp mà. Vào đó giết chết mấy đứa thì thành thù hận ngay chứ có khó gì?

Đang nói chuyện, xa trông thấy nhà cửa trong Cung Kiếm Hồ, kiến trúc rất là hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Mấy bữa nay phái Vô Lượng vẫn gia công phòng thủ đẳng Thần Nông lén đánh, đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Những tay nổi tiếng trong các phái võ đến làm trọng tài cho cuộc tỷ thí nội bộ như bọn Mã Ngũ Đức, không muốn bị lôi cuốn vào cuộc rắc rối này, đều cáo từ đâu về đấy cả. Chỉ có thầy trò phe Tây phái Vô Lượng, mặc dầu hiềm khích sâu cay với phe Đông nhưng vốn có quan hệ đồng môn phái nên không thể mất thấy phe này gặp hiểm họa mà giữ áo bỏ về được.

Cung Kiếm Hồ được bố trí nghiêm mật: mặt trước, mặt sau đều có môn đồ hai phe Đông và Tây luân phiên canh gác để đề phòng đẳng Thần Nông đến đánh úp. Cổng ngoài, bốn tên đệ tử vừa nam vừa nữ chống kiếm đứng canh. Chúng thức suốt đêm, mệt quá uể oải, đang ngủ gà ngủ vịt, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, lập tức tỉnh táo ngay, giờ kiếm ra ngăn chặn. Đứng đầu toán này là Đường Nhân Hùng lên tiếng quát hỏi:

-Ai đó? Là bạn hay là thù? Thông tên họ cho mau!

Mộc Uyển Thanh thấy cách bố trí như tường trận mạc thì ghét cay, ghét đắng, đã toan nổi hung theo bản tính của nàng, sấn lại đá cho một cái rồi sẽ nói chuyện sau, song nàng bị thương nặng, thậm chí không dám nhử mũi cương chuỳ trên vai, sợ mất máu nhiều không cầm cự được. Nàng lại biết rõ Tả Tử Mục, chủ trương giáo phái

Vô Lượng, kiếm pháp lợi hại vô cùng, đáng liệt vào hàng anh chị trong các phái võ ở Vân Nam nên nàng đành dừng ngựa lại nói:

-Ta đang bị người đuổi đánh, cần phải vào cung Kiếm Hồ ẩn lánh. Các người mở đường cho ta đi!

Đường Nhân Hùng cả giận nói:

-Mi bị người đuổi đánh, có muốn xin vào trốn tránh thì phải từ tốn khẩn cầu. Sao dám ăn nói vô lễ như vậy?

Rồi gã cầm ngang lưỡi kiếm lên, giọng lịch sự hỏi tiếp:

-Tôn giá là ai? Người có quen biết thân tình gì với tể phái?

Ngay lúc ấy, xa xa đã nghe tiếng từ ngoài đầu đường vọng vào. Đúng là bọn Tần Nguyên Tôn, Sử An, Tuệ Thuyền cùng bọn trại Phục Ngưu đuổi tới nơi.

Mộc Uyển Thanh giật dây cương, quát lên một tiếng lanh lảnh. Con Hắc Mai Côi bỗng nhảy vọt lên cao, qua đầu Đường Nhân Hùng tiến vào cửa cung. Con thần câu này tuy đã bị thương chân trước mà nghe tiếng chủ quát vẫn còn anh dũng tuyệt luân.

Bọn Đường Nhân Hùng cả kinh, vừa hô hoán rầm lên vừa chạy đuổi theo. Mộc Uyển Thanh ngồi trên lưng ngựa, đâm ngang, chém dọc chạy vào cửa lớn, qua các viện nhỏ, thẳng vào đại sảnh rồi tiến vào hậu đường.

Mọi người trong cung Kiếm Hồ nhốn nháo cả lên. Bảy tám tên đệ tử xông ra ngăn cản, chẳng bị con Hắc Mai Côi đá ngã thì bị cây trường kiếm của Mộc Uyển Thanh đâm trúng.

Tả Tử Mục mấy hôm nay áo không cởi đai, lúc này vừa mới tỉnh ngủ, chân không xỏ giày, nghe phía ngoài có tiếng dứt lác om sòm liền rút kiếm chạy ra. Đột nhiên lão thấy một con ngựa đen xồng xộc chạy vào, lão vẫn yên trí chỉ có đảng Thần Nông đánh úp, ngờ đâu giờ lại có người ngựa xông vào đến hậu đường. Lão giơ tay ra toan nắm lấy cương ngựa toan dắt đi bỗng thấy luồng gió vừa lướt qua mặt, một thanh kiếm đã phóng đến trước mặt. Tả Tử Mục chưa từng thấy thế kiếm mau như vậy bao giờ. Rút kinh nghiệm lâu năm trong các cuộc chiến đấu ác liệt, lão vội vàng dùng thế "Phượng điểm đầu", để kiếm bên địch lướt qua rồi vung thanh trường kiếm hất ngược lên. Hai thanh kiếm chạm nhau đánh choang một tiếng. Tả Tử Mục quả đoán không sai: kiếm pháp bên địch loang loáng theo thế liên hoàn, tránh đòn trước chưa xong, đòn sau đã tới. Lão lăn sát đất một vòng rồi lia lưỡi kiếm ra gạt. Đột nhiên chân trái lão thấy tê buốt thì ra bị chân sau con Hắc Mai Côi dẫm lên, lão phải vận nội công luân dưới bụng ngựa trườn ra ngoài. Trong lúc hoang mang lão nhìn lên thấy mặt Đoàn Dự, giật mình hỏi:

-Té ra người đấy ư?

Rồi nhìn luôn đến người mặc toàn đồ đen, lão như sực nhớ ra bất giác rùng mình, buột mồm kêu lên:

-Người là Hương... Hương được...

Con Hắc Mai Côi đã băng băng chạy ra ngoài vườn hoa phía sau. Tả Tử Mục toan sử đòn tuyệt kỹ gọi là "Thoát thủ Trịnh kiếm" phóng kiếm rời khỏi tay có thể xuyên qua hông ngựa. Nhưng lão thấy hình bóng Mộc Uyển Thanh thì lại nơm nớp hoảng sợ, tuy tay lăm lăm cầm chuôi kiếm mà vẫn ngần ngừ không dám, thì Mộc Uyển Thanh đã phóng ngựa nhảy qua hàng rào. Tám gã đồ đệ canh giữ vườn sau, Cam Nhân Hào cũng ở toán này, bất thành linh thấy con ngựa đen từ nhà ngoài chạy tới, còn đang nghi hoặc Mộc Uyển Thanh đã giục ngựa chạy tới đến cổng vườn, nàng giơ kiếm chặt đứt khoá cổng.

Cam Nhân Hào la lên:

-X hay! Ngã sau núi này là nơi cấm địa của phái ta, không ai được thiện tiện tới đó cả.

Nhưng con Hắc Mai Côi cõng trên lưng hai người đã nhảy ra rồi. Tả Tử Mục tuy rất sợ Mộc Uyển Thanh, nhưng nàng không những đã làm náo loạn cung Kiếm Hồ, lại còn xông xáo vào nơi cấm địa, lẽ nào làm ngơ được? Lão vội truyền lệnh yêu cầu phe Tây ở lại giữ cung Kiếm Hồ để đề phòng đảng Thần Nông đến đánh, còn tự mình đốc suất mấy chục đồ đệ ra sau núi đuổi theo.

Đoàn Dự nhận ra con Hắc Mai Côi đi đúng con đường mình đã chạy hôm trước, vội bảo Mộc Uyển Thanh:

-Mộc cô nương! Phía trước có khe núi rất sâu, cản trở không thể qua được. Ta phải đi vòng quanh lối khác!

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Sao ngươi lại biết?

Đoàn Dự đáp:

-Đường này tôi đi qua rồi.

Mộc Uyển Thanh không thể không tin được, nàng dừng ngựa lại, ngần ngừ một lát rồi cho ngựa chạy rẽ sang con đường nhỏ mé tả. Chẳng ngờ đường này lại đưa tới một dãy dài những đỉnh núi, mỗi lúc một lên cao, càng lên càng gập ghềnh. Khi lên đến đỉnh núi, Mộc Uyển Thanh quay đầu nhìn lại thấy ba toán người từ ba phía đang tràn núi đuổi tới: toán mé tả toàn cầm trường kiếm, chính là thầy trò Tả Tử Mục ở phái Vô Lượng; mặt sau là một lũ rất đông, mặt đen như lọ chảo, đó là những tay anh hùng trại "Phục Ngưu"; mé hữu chỉ có ba người là Sử An, Tần Nguyên Tôn và Tuệ Thuyền. Sử An chạy nhanh như bay, nhảy tót từ mỏm đá này qua mỏm đá khác. Về môm khinh công gã đã đến chỗ tuyệt luân. Mộc Uyển Thanh thấy vậy không khỏi lo thầm, vội vàng thúc ngựa nhắm phía trước mà chạy.

Chạy chưa được vài chục trượng, đột nhiên khe núi hiện ra, rộng tới mấy trượng, mà sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy. Con Hắc Mai Côi hí lên một tiếng hãi hùng, đang lúc chạy vội nó bỗng đứng sững rồi lùi lại mấy bước.

Mộc Uyển Thanh thấy phía trước không còn đường chạy mà ba mặt lại có quân đuổi theo, trong lúc mười phần nguy ngập nàng lạnh trí hỏi Đoàn Dự:

-Ta phải phóng ngựa nhảy qua khe này! Người có dám mạo hiểm theo ta không hay muốn ở lại đây?

Đoàn Dự nghĩ thầm: "Lưng ngựa bớt đi một người con Hắc Mai Côi hẳn nhảy được dễ hơn". Rồi chàng đáp:

-Cô nương hãy qua trước rồi ném dây kéo tôi sang sau.

Mộc Uyển Thanh quay đầu nhìn lại thấy Sử An đuổi gần đến nơi, chỉ còn cách vài chục trượng, bèn bảo chàng:

-Như thế không kịp mất.

Rồi nàng lùi ngựa lại vài bước, ôn tồn bảo:

-Nào Hắc Mai Côi mi ráng nhảy qua khe nghe!

Đoạn vỗ nhẹ vào bụng ngựa hai cái. Con Hắc Mai Côi tung bốn vó chạy ra bờ khe ráng hết sức nhảy mạnh qua. Đoàn Dự tưởng mình bay bổng trên không, trái tim trong ngực như muốn nhảy ra ngoài. Con Hắc Mai Côi nghe lệnh chủ nhân thôi thúc, đem toàn lực nhảy vọt một cái, chân trước vừa tới, gắng gượng bám được vào bờ bên kia. Nhưng khe núi rộng quá, đêm hôm trước đã phải chạy suốt đêm, da dẻ chân lại bị thương, vó sau không tài nào mà nhào lên được, mình cứ tụt dần xuống.

Mộc Uyển Thanh là người cơ biến mau lẹ, cấp ngay Đoàn Dự nhảy ra khỏi lưng ngựa, thân Đoàn Dự chạm mặt đất trước, Mộc Uyển Thanh loạng choạng té theo. Đoàn Dự sợ nàng bị thương, giơ hai tay ra đón, ôm choàng ngay lấy.

Con Hắc Mai Côi hí lên những tiếng cực kỳ thê thảm, nó rút xuống vực sâu muôn trượng, còn sống làm sao được nữa.

Mộc Uyển Thanh vô cùng xúc động, hất tay Đoàn Dự chạy ra bờ khe, chỉ thấy sương phủ đầy vực, mà chẳng thấy bóng con Hắc Mai Côi đâu nữa. Nàng thở dài sườn sượt quay vào.

Sử An đuổi tới bờ khe vừa kịp nhìn thấy màn ảnh khủng khiếp. Dù gã là kẻ gan dạ phi thường cũng không khỏi lắc đầu lè lười.

Mộc Uyển Thanh thấy truy binh không tài nào sang qua khe được cũng đã bớt lo, nhưng bỗng thấy đầu óc choáng váng, trời đất như quay cuồng đảo lộn, chân tay rã rời, mặt mũi tối tăm, ngã quay xuống đất.

Đoàn Dự cả kinh sợ nàng lăn xuống vực thẳm vội nắm giữ lại, thấy nàng mắt nhắm cày cạy, thì ra nàng đã ngất đi.

Chàng còn đang hoang mang chưa biết tính sao, chợt nghe bờ khe bên kia có tiếng hô lớn:

-Bắn! Bắn! Giết chết cả hai đứa đi!

Đoàn Dự ngoảnh đầu nhìn qua bờ đối diện thấy bảy tám người đang sắp bắn. Chàng còn cách nào để chống đỡ nữa? đành cúi xuống ôm lấy Mộc Uyển Thanh, may nàng nặng không đầy trăm cân, bồng ngang trên tay và còn đi được. Đột nhiên đánh vù một tiếng, mũi tên bay sát bên tai chàng. Chàng ỳ ạch đi được mấy bước, cúi thấp người xuống ầm xốc Mộc Uyển Thanh lên để chạy thì lại một mũi tên bay vèo trên đầu. Chàng thấy mé bên trái có tảng đá lớn, liền cố chạy tới đó, nấp vào phía sau. Giây lát bên tai vèo vèo không ngớt, bao nhiêu ám khí đập vào tảng đá rồi bắn tung ra. Đoàn Dự sợ quá không dám nhúc nhích. Bỗng nhiên đánh bịch một tiếng, hòn đá lớn hơn nắm tay liệng tới bay qua tảng đá lớn, rớt xuống bên mình chàng. Người ném tất phải có sức mạnh ghê gớm, vì hòn đá lớn thế mà liệng xa tới mấy chục trượng, chỉ có rằng xa quá nên khó bề trúng đích.

Đoàn Dự nghĩ thầm chỗ này chưa chắc đã yên thân, liền nhặt bảy tám cành lá khô buộc vào sau lưng, bồng Mộc Uyển Thanh lên nín hơi chạy một mạch hơn mười trượng. Liệu chừng các thứ ám khí, đoản tiến không thể phóng tới được nữa chàng đứng lại nghỉ, thở một lúc, tìm chỗ đất có cỏ êm đặt Mộc Uyển Thanh xuống, rồi chàng nấp vào sau những mô đá lớn nhìn lại. Bờ khe bên kia, bao nhiêu người đang múa tay hoa chân, chỉ trở bàn tán ầm ỹ. Thuận chiều gió Đoàn Dự nghe rõ toàn là những tiếng chửi rủa quát tháo. Chàng liệu chừng chúng chưa có cách nào sang ngay được, nhưng lại nghĩ thầm: "nếu chúng đi đường vòng tìm được đến đây thì hai mạng này không khỏi mắc tay độc ác". Đoàn Dự lại ba chân bốn cẳng chạy lên đỉnh núi cao trông sang ngả khác, bất giác chàng sợ hãi bủn rủn chân tay, cơ hồ không đứng vững vì nhìn từ đỉnh núi xuống dưới thấp mấy trăm trượng, nước chảy cuồn cuộn: một con sông lớn nước xanh chảy qua. Chàng nhận ra chính là sông Lan Thương, sóng đã to nước lại chảy xiết. Về ngả này tuyệt không có cách nào trèo lên núi được, chỉ còn lo bên địch vào ngả khe núi, chúng xuống đáy vực rồi vừa bầu vuu vừa trèo lên mới được. Mình không có võ nghệ thì còn cách nào chống đỡ nữa? Nghĩ tới đây chàng bất giác thở dài tự nhủ: chi bằng tạm thoát nguy nan được lúc nào hãy biết lúc ấy. Còn việc về sau tới đâu hay đó. Đoàn Dự trở lại chỗ Mộc Uyển Thanh nằm, thấy nàng vẫn còn mê man chưa tỉnh. Chàng đang nghĩ cách cứu cấp, chợt thấy bên vai trái nàng có cắm một mũi cương chuỳ, máu tươi ra đầm một bên áo. Chàng giật mình kinh hãi, thì ra trước lúc mải chạy tháo thân chàng chưa biết là nàng bị thương.

Việc đầu tiên bây giờ là phải xem nàng còn sống hay đã chết rồi. Chàng lóng ngóng mở hé tấm khăn che mặt, khẽ đặt tay vào lỗ mũi nàng để thử xem. Thấy

nàng còn thoi thóp thở đã hơi mừng lòng, chàng nghĩ đến việc rút mũi cương chuỳ ra và cầm máu cho khỏi chảy. Mũi cương chuỳ cắm vào thịt rất sâu, chàng lo vết thương này ảnh hưởng đến tim, phổi và nhổ ra có thể nguy đến tính mạng nàng ngay tức khắc. Nhưng rút cục không còn cách nào khác nữa, chàng âm thầm khấn rằng:

-Mộc cô nương ơi! Mộc cô nương ơi! Tôi nhất tâm cứu tính mạng nàng đây, bất hạnh mà nàng phải thác oan thì đó chỉ là một điều không thể tránh được.

Nếu cứ để thế này thì dĩ nhiên là nàng không sống được. Khấn xong chàng nắm chặt lấy chuôi mũi cương chuỳ, toan dùng hết sức mạnh nhổ ra. Nhưng chàng sợ quá, toàn thân run bần lên, hai hàm răng chạm vào nhau kêu lập cập. Giữa lúc ấy vắng nghe ngoài ven núi thấy tiếng bên địch quát tháo. Không thể chần chừ được nữa, chàng nghiêng chặt răng lại rồi nhổ lên một cái thật mạnh, mũi cương chuỳ theo tay ra liền. Chàng không biết né tránh, máu tươi phun đầy vào đầu, vào mặt đỏ lôm.

Mộc Uyển Thanh đau quá kêu lên một tiếng rồi ngất lịm. Đoàn Dự cố bóp chặt chỗ vết thương cho máu khỏi trào ra nhưng máu cứ tuôn ra như suối, không tài nào vớt được. Chàng không biết làm thế nào, quay ra rút nắm cỏ xanh trên mặt đất nhai nát ra rồi đắp lên vết thương. Nhưng vừa đặt vào thì máu lại ứa ra, trôi đi. Chàng nghĩ thầm: hàng ngày nàng chơi với gươm đao không chừng có mang theo thuốc dấu bên mình để phòng thân cũng nên. Nghĩ vậy chàng liền thò tay vào trong bọc nàng để kiểm. Đột nhiên tay chạm vào một vật giá lạnh, nhũn nhùn, chàng giật mình rút tay lại, bỗng thấy ánh vàng nhấp nháy, một con rắn nhỏ nhoai ra, đúng là con Kim linh. Chàng la lên:

-Kim linh! Kim linh! Chớ cắn ta!

Quả nhiên con kim linh không cắn. Thực ra thì không phải nó hiểu lời chàng nói mà tại trong mình chàng có giắt cái hộp bằng ngọc của Chung Linh, trong đựng chất kị cả kim linh lẫn thanh linh. Ngay các loài rắn độc khác người thấy cũng phải hàng phục.

Tuy con kim linh không cắn, Đoàn Dự vẫn nơm nớp, lần này chàng lại thò tay vào bọc nhưng tránh chỗ nó ra. Trong bọc nàng có gì chàng móc ra hết: nào là lược đồi mồi, nào gương đồng nhỏ, nào khăn gói phấn hồng, ngoài ra còn ba cái hộp.

Đoàn Dự thấy toàn là những vật dụng của con nhà khuê các thì ngẩn người ra và từ đó chàng mới quan niệm nàng là một vị tiểu thư đài các. Chàng rất ân hận là mình đã dám thò tay vào sờ lần cả túi áo lẫn bọc giắt trong người nàng. Những thứ khăn, hộp, gương, lược này đi với cái hình thù quái gở giết người không gớm tay kia chẳng phù hợp với nhau chút nào. Đoàn Dự mở hộp thứ nhất ra thì một mùi hương ngào ngạt đưa lên mũi, hộp này đựng sáp bôi đầu, hộp thứ hai phấn trắng

không có hương vị gì cả, hộp thứ ba phần vàng có mùi hăng hăng ngửi đến là buồn nôn. Chàng tự hỏi: có phải phần vàng này là thuốc dẫu chẳng hay lại là thuốc độc giết người? Dùng lộn thì hỏng bét.

Chàng liền thử lấy tay beo mạnh Mộc Uyển Thanh một cái để xem may ra nàng có tỉnh lại được chẳng mà hỏi cho biết. Quả nhiên nàng từ từ mở mắt ra, chàng mừng quá hỏi ngay:

-Mộc cô nương! Hộp nào đựng thuốc dẫu?

Mộc Uyển Thanh đáp bằng một giọng yếu ớt:

-Hộp đỏ...

Nàng chỉ nói được hai tiếng rồi mắt lại nhắm nghiền. Đoàn Dự hỏi thêm nhưng không thấy nàng trả lời. Chàng rất lấy làm kỳ lắm bầm một mình: ủa này lạ! hộp đỏ đựng sấp rõ ràng, sao lại trị được vết thương? Nhưng thôi! nàng đã bảo vậy thì mình cũng làm thử xem chứ biết sao bây giờ?

Chàng móc ra ít sấp rồi nhẹ nhàng luồn ngón tay qua chỗ áo rách bôi vào vết thương. Thuốc vừa bôi, Mộc Uyển Thanh đang lúc mê man nhưng biết đau ngay, người nàng co rúm lại.

Đoàn Dự ôn tồn an ủi:

-Cô nương đừng sợ, đừng sợ! Cầm máu khỏi chảy ra rồi sẽ tỉnh.

Lạ quá! Thuốc tiên hay sao mà công hiệu chóng thế? Rịt trong chớp mắt, máu chảy rướm rướm một lát rồi ngừng hẳn, sau chỉ còn rỉ ra chút nước vàng. Đoàn Dự nghĩ thầm: thuốc dẫu gì mà chế trông như sấp bôi đầu? Tâm cơ cô này khiếp thật khiến người ta không biết đâu mà lường.

Đoàn Dự chột vạt mắt nửa ngày trời, bấy giờ mới hơi yên dạ. Bên kia khe núi cũng không còn nghe tiếng quát tháo nữa. Chàng lại nghĩ thầm: hay là bọn này xuống đáy vực rồi trèo lên. Nghĩ vậy chàng liền ra chỗ ven núi bờ vực thăm để nhìn xem, trong lòng hoang mang lo lắng. Quả nhiên đúng, chàng thấy đến hơn mười người đang vừa vịn vừa tụt dần xuống. Vực tuy sâu nhưng xuống mãi cũng phải đến cùng. Tính từ lúc tụt xuống đáy vực cho đến lúc bầu vịu trèo lên đến bờ bên này nhiều lắm là mất hai hay ba giờ. Chàng lẩm bầm: chúng mà tới đây thì Mộc cô nương chỉ còn cách bó tay chịu chết. Bây giờ biết làm thế nào?

Đoàn Dự tuy không hiểu mấy may võ nghệ nhưng lúc lâm vào tuyệt địa cũng nảy ra ý nghĩ tranh đấu để tự vệ. Chàng nhìn bốn mặt xem địa thế rồi ẵm Mộc Uyển Thanh đặt vào chỗ khuất, sau một tảng đá lớn để tránh gió rừng. An trí nàng đâu đó rồi, chàng khom lưng khuân đá ra bờ vực. Cũng may chỗ này có nhiều khối đá nho nhỏ, ngổn ngang, chẳng mấy chốc mà chàng nhặt được đến năm sáu trăm cục. Xếp đá ra bờ vực xong, chàng trở lại ngồi bên Mộc Uyển Thanh, nhắm mắt lại an dưỡng tinh thần.

Suốt đêm rồi chàng vất vả mệt nhọc, giờ vừa nhắm mắt đã buồn ngủ liền. Nhưng chàng biết rằng chẳng còn mấy chốc nữa quân thù sẽ tới nên không dám ngủ. Thỉnh thoảng lại ngửi thấy mùi hương ngào ngạt không phải lan mà cũng không phải xạ từ trong mình Mộc Uyển Thanh xông ra. Chàng lẩm bẩm: ngoại hiệu Mộc cô nương là Hương được xoa thì chữ "được xoa" hung dữ như ác quỷ, còn chữ "hương" tức là nàng có mùi thơm dị thường. Cả ba chữ này đi liền nhau thật là đầu ngô mình sở nhưng xét cho cùng tất nó phải biểu lộ cả con người nàng.

Vừa này Đoàn Dự có mở hé tấm khăn bịt mặt, để tay lên mũi nàng xem hơi thở thế nào nhưng tâm trí chàng chú trọng vào cuộc sinh tử của nàng nên chỉ chú ý đến hơi thở mà thôi. Bây giờ vô cớ đâu dám mở khăn ra để xem cho rõ mặt. Chàng chỉ nhớ mang máng rằng da nàng trắng mịn, nhưng chưa rõ tướng mạo có hung dữ khủng khiếp hay không.

Lúc đó Mộc Uyển Thanh cũng hãy còn mê man bất tỉnh, giả sử Đoàn Dự có mở hẳn tấm khăn bịt mặt mà coi mà ngắm, nàng cũng không thể biết được. Nhưng chàng do dự hoài: nửa muốn xem, nửa lại rụt rè không dám. Hai luồng tư tưởng thi nhau quay lộn trong óc. Một là chàng nghĩ thầm: ta đã theo nàng tới đây cùng nhau sống chết, giờ sắp mất mạng đến nơi cũng chưa rõ mặt nàng thì cái chết này cũng uổng lắm ru? Còn ý nghĩ thứ hai nữa là: tướng mạo nàng quả xấu xa, hung dữ như quỷ sứ thì sao? Điểm này chắc không sai rồi, hãy nói dung nhan nàng vào bậc bình thường thì nàng cũng bắt tất phải bịt kín để người đời khỏi nhìn thấy. Hơn nữa phân tách ba chữ ngoại hiệu "Hương được xoa" thì chữ "hương" đúng rồi, không có lý nào hai chữ "được xoa" lại sai được. Cứ xem những hành động rất hung ác của nàng cũng đủ biết bốn chữ "thanh tú mỹ lệ" không thể có ở trong con người nàng được. Ta chẳng cần xem nữa là xong.

Phần thì thân thể mỗi mệt quá, phần thì mấy ý nghĩ về Mộc Uyển Thanh xâm chiếm tinh thần, chàng không chống lại được với cơn buồn ngủ, bất giác thả tâm hồn lạc vào cõi mộng chập chờn.

Chàng không hiểu đã ngủ đi bao lâu, bỗng giật mình tỉnh dậy. Chàng dụi mắt, sắp ngửa chạy ra bờ vực thì thấy năm sáu gã đại hán đều mặc đồ đen đang bầu vuu trèo lên bờ khe bên này nhưng sườn núi còn cao mà dựng đứng, trèo lên cực kỳ khó nhọc.

Đoàn Dự lẩm bẩm: quân này đáo để thật. Chàng lấy một cục đá ném xuống và la lên:

-Đừng trèo lên nữa! Nếu không nghe lời ta không nể đâu!

-----oOo-----